

РЕШЕНИЕ

№ 25079

гр. София, 27.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9224** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Алифуджаман М. А., гражданин на Б., чрез адвокат Т. И. с адрес: [населено място], [улица] (безистен), ет. 2 срещу Решение № 4615/06.03.2023 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на молбата чужденеца за предоставяне на международна закрила е отхвърлена.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен. Твърди се, че административният орган необосновано не е обсъдил всички факти и обстоятелства, което е съществено процесуално нарушение на чл. 35 от АПК. Неоснователно не са кредитирани представените нови писмени доказателства, единствено и само, защото не са представени в хода на първото производство. Тези документи са представени заедно с молбата за предоставяне на международна закрила, която е последваща и в нея апликантът много ясно е посочил, същите не са в оригинал, защото са му били изпратени по електронен път. Инвокирани са доводи, че необосновано бежанската история на търсещия закрила е приета за достоверна, без да са обсъдени съществени елементи от нея. Това обстоятелство влиза в противоречие с наръчника на ВКБООН за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. Макар и да не е бил пряко обект на преследване, връщането на оспорващия в страната му на произход би могло да го постави в ситуация на опасност, поради връзките на семейството му с партия, опозиционна на управляващата в момента партия в Б.. В

тази връзка се твърди, че не е преценена правилно пълзящата скала на насилие, в която би могъл да попадне търсеция закрила, очертана в решение по дело С-465/2007 г. на СЕС. Според изложеното в жалбата, административният орган е следвало да прецени дали не са налице основанията за предоставяне на хуманитарен статут на Алифуджаман М. А., независимо, че не е било направено изрично такова искане.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се яви лично. Той и упълномощеният от него адвокат Н. поддържат жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № 501/02.11.2020 г. до Държавната агенция за бежанците Алифуджаман М. А. е поискал да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решение № УПП-405 от 16.11.2020 г. на Интервюиращ орган при ДАБ, молбата е отхвърлена като явно неоснователна. Решение не обжалвано.

С молба № УП-6852/20.04.2022 г. Алифуджаман М. А. е поискал отново да му бъде предоставена международна закрила. Молбата е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ЗУБ. Предвид на факта, че интервюиращият орган не се произнесъл в предвидения в ЗУБ 14-дневен срок, същата е разгледана в производство по общия ред.

При първоначално проведеното интервю на 02.11.2020 г. оспорващият е заявил, че е напуснал Б. с редовно издаден паспорт през 2020 г. Първоначално е престоял в О. Арабски Емирства, а впоследствие нелегално през И. и Турция е пристигнал нелегално в България. Посочва, че в държавата си на произход е имал финансови проблеми. Работил е като заварчик, но не е имал постоянна работа. Семейството, което се състои от съпругата му, дете, брат и майка, е отглеждало ориз, но поради засушаването реколтата не е била добра. Имало случаи, при които 2-3 дни не е имало какво да ядат. Това го е принудила да напусне страната. За пътуването е похарчил около 6000 евро, като преди това е продал земята си, а в Д. е работил малко. Твърди, че в Б. не е бил заплашван, арестуван или подлаган на преследване заради своята религия, раса или етническа принадлежност.

След подаването на последващата молба за международна закрила, с Алифуджаман М. А., на 21.12.2022 г. с оспорващия е проведено ново интервю. Същият излага факти и обстоятелства, които коренно се различават от тези, изложени от него по време на първото интервю. Посочва, че е напуснал Б. нелегално, с цел да премине през И. и П.. Интервюто е прекратено, защото апликантът е заявил, че не се чувства добре.

На 01.02.2023 г. с оспорващия е проведено последващо интервю. Той твърди, че е напуснал Б. пеша, за да не бъде арестуван. Баща му се е занимавал с политика, но след като е починал, противниците му се насочили към Алифуджаман. Това били хора от други партии и ако го хванели, са щели да го убият веднага. Имало много убити хора. (По време на интервюто, оспорващият е представил документи, включително удостоверения, издадени от член на Националната партия на Б., които според него доказват проявени към него актове на преследване). Оспорващият твърди, че представените документи са му изпратени от негов приятел по телефона (електронен път). Той посочва, че има постоянно главоболие и му се вие свят. Напуснал е РПЦ –

Х., защото другите настанени там чужденци са го изгонили. Желаел е да продължи към Европа, но преди границата със С. са го хванали и са върнали обратно. Не желал да се върне в Б., защото според него там опасността се е увеличила. Някакви хора са идвали да го търсят в дома му и са искали телефона от съпругата му. Впоследствие тя е напуснала дома им и се е преместила на друго скрито място.

Видно от писмо № М - 14119 от 28.06.2022 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Алифуджаман М. А., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

Към административната преписка е приложена етапна епикриза, издадена от психиатър към МЦ „А.”, от която се установява, че Алифуджаман М. А. страда от епилепсия с големи епилептични припадъци. Началото на проблемите с главоболие, тежест в главата и некомфортност е след преживяна катастрофа в Турция, през 2019 г. След инцидента му е оказвана медицинска помощ и е приемал лекарства против епилепсия. В България не е провеждано лечение. Към момента на извършване на прегледа на 18.01.2023 г. същият е в добро общо състояние, не споделя суицидни мисли и намерения. Според клиничната оценка на интелекта му, последният кореспондира с възрастта, образованието и социалния му опит.

Насочен е за провеждане на изследвания Е. и КАТ, като са му предписани медикаменти и е посочено, че е необходимо състоянието му да бъде следено от невролог.

Като писмено доказателство по делото са приети справка № ЦУ-1878/29.08.2024 г., справка № ЦУ-617/12.05.2023 г. и справка № МД-75/06.02.2023 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ, относно ситуацията в страната на произход на търсещия закрила Народна Република Б..

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Заместник-председателя на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

По време на проведеното съдебно производство на жалбоподателя беше дадена възможност да изложи лично бежанската си история. Той посочи, че е напуснал Б. нелегално през 2018 г. и също нелегално е пристигнал в България през 2020 г. Баща му е бил член на Бангладешка националистическа партия и е бил убит от членове на друга партия. Той бил убит от членове на партията Авами лиг, която управлява в страната от петнадесет години. Баща му бил буден политически и събирал много хора с които разговарял и им давал наставления. Алифуджаман М. А. се е почувствал застрашен и затова е напуснал страната. Братята му също са напуснали. Там са останали майка му, съпругата му и дъщеря му, които се укриван близо до границата с И.. При първото интервю е имало проблеми с преводача, с който не се разбирали добре, затова има някои разминавания.

Адвокат И. направи уточнение, че доверителят му е бил задържан в Специален дом за временно настаняване на чужденци за максимално допустимия 18-месечен срок.

Видно от приетите по делото справки, цитирани по-горе, исторически властта в Б. винаги е била в ръцете на една от двете основни политически партии – Авами Лига (Народна партия на Б.) и Националистическата партия на Б.. До пети август 2024 г., властта е била упражнявана от Авами Лига, която е печелила изборите през последните 15 години. Правоохранителните органи включват националната полиция,

граничната охрана и антитерористични подразделения. Ислямът е държавна религия, но е налице религиозен плурализъм.

На пети август 2024 г. дългогодишния министър-председател на страната подава оставка и заминава за чужбина, след седмици на студентски протести, съпътствани от множество актове на насилие и жертви сред демонстрантите, вследствие на прекомерната употреба на сила от страна на полицията. Властта е поета от временно правителство, което трябва да предприеме действия по разследването на злоупотреби, когато на власт е била Авами Лига и най-вече на репресиите и неправомерните изчезвания на лица, за които се счита, че са извършени от силите за сигурност. Според общодостъпни източници управлението на бившия премиер се отличавало с култура на безнаказаност, убийства без присъда, изтезания и насилствени изчезвания. Били са приети редица закони, посредством които се упражнявал тормоз и задържане за неопределено време на активисти, журналисти и лица, критици на правителството.

След подадената оставка са докладвани множество случаи на вандализъм и нападения на имоти, собственост на членове и симпатизанти на Авами Лига.

Новото временно правителство има за задача да стабилизира страната, да продължи положителното развитие на икономическите и социалните тенденции, като същевременно насърчи развитието на демократичните процеси. Необходими са реформи за справяне с корупцията и преустройство на действащите институции.

Според оценка на Световната банка, през 2023 г. Б. бележи впечатляващ ръст в икономическия растеж и в намаляването на бедността. Като основен отрасъл се сочи производството и износа на готови облекла. За да стимулира растежа на страната Азиатската банка подкрепя правителството в стремежа му да обнови инфраструктурата, да стабилизира финансови сектор и да се противопостави на предизвикателствата, свързани с промените в климата.

По отношение на сигурността се сочи, че в страната и по-специално в големите градове често избухват демонстрации и протести по различни поводи, които често преминават в грабежи и други тежки престъпления.

По отношение на здравеопазването се отчита напредък в предоставянето на социални и здравни услуги. Детската смъртност намалява, разширява се обхвата на задължителните имунизационни мероприятия и се наблюдава справяне с инфекциозните болести, характерни за региона. От друга страна, здравните услуги не са изцяло поети от държавата и се наблюдава недостиг на медицински специалисти.

По отношение на лечението на неврологичните заболявания, включително епилепсия, в столицата Д. е създадена правителствена болница по неврология, в която пациентите получават всички здравни услуги безплатно. Налично е амбулаторно, стационарно и спешно неврологично лечение на пациентите. Освен посочената болница, в страната функционират още няколко други лечебни заведения, в които се извършва лечение на неврологични заболявания.

Оспорващият е представил по време на проведеното интервю следните документи, приети като доказателства по делото. 1. Документ с неясно съдържание (л. 97), удостоверяващ регистриране на жалба от неизвестно лице, в полицейски участък, 2. Документ, представляващ най-вероятно жалба (л. 99), подадена в полицейски участък на 10.03.2018 г. от М. М. срещу три лица, имената, на едно, от които съвпада частично, с това на жалбоподателя – Арифуззаман Масум. Като дата, час и място на инцидента се сочат 10.03.2018 г., 14,00 часа, Базар Гобиндаганж., 3. Документ (л. 101), от който става ясно съдържанието на жалбата, подадена от полицейски служител

срещу трите лица, посочени в предходния документ. В нея се твърди, че по време на демонстрация, полицаи е бил нападен от тях. Първоначално те са го обиждали, а в последствие един от тях е ударил с метална тръба по главата друг полицаи, причинявайки му нараняване. След това те избягали. Двамата полицейски служители се наложило да бъдат лекувани в здравен център., 4. Документ, именуван обвинителен лист (л. 103), от който е видно, че срещу трите лица, участвали в инцидента на 10.03.2018 г. (имената, на едно, от които съвпада частично, с това на жалбоподателя – Арифуззаман Масум) са повдигнати обвинения и са предадени на съд, но те се укриват., 5. Документ, описващ накратко същността на извършеното деяние (л. 105). В него е посочено, че полицейски служители са били в района на базар Гобиндаганж по време на демонстрации на политически партии в страната. Там те са били нападени от тримата обвиняеми, които първоначално ги обиждали, а впоследствие единият от тях е започнал да ги удря с метална тръба, като е целял да ги убие. Привлечени от виковете на полицейските служители дошли други лица и нападателите избягали. Пострадалите били отведени в медицинско заведение, където им била оказана медицинска помощ. След подаването на жалба е образувано дело. Разпитани са свидетели-очевидци на инцидента и са събрани други доказателства, които видно от документ 6 (л. 107) са дали основание за започване на наказателно преследване срещу тримата извършители и предаването им на съд. 7. Документ, именуван Заповед за арест от 02.04.2018 г. по дело № 31/2018 г. на три лица, имената, на едно, от които съвпада частично, с това на жалбоподателя – Арифуззаман Масум. 8. Документ, именуван Заповед за арест (л. 111 и л. 113), на три лица, имената, на едно, от които съвпада частично, с това на жалбоподателя – Арифуззаман Масум, издадена на 24.12.2019 г. от магистрат при трибунал за превенция на насилието над жени и деца. 9. Удостоверение, издадено от адвокат Нурул И. Нурул, генерален секретар на Националната партия на Б., в което той заявява, че Алифуджаман Машун е играл активна роля в различни политически дейности, като помощник-редактор, а членовете на семейството му участват в националната политика и за него не е безопасно да се върне в страната, докато на власт е фашисткото правителство на Л. на Авами.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при Министерския Съвет е било съобщено на Алифуджаман М. А. лично, видно от положения подпис на 23.03.2023 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 27.03.2023 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Алифуджаман М. А. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според константната практика по подобни казуси молбите за предоставяне на статут на бежанец следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от Алифуджаман М. А. доводи, касаещи търсенето от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в Б., животът му ще бъде поставен в опасност.

Бежанската му история не следва да бъде кредитирана, защото е недостоверна, нелогична и непоследователна.

Няма обяснение факта, че при проведените интервюта и пред съда, оспорващият е изложил коренно противоречиви обстоятелства, които са го мотивирали да напусне страната си на произход. Съдът не може да приеме твърдението му, че това се дължи на неразбиране на превода по време на първото интервю. Грешки и неразбирания на превода, биха довели до неточности в излагането и записване на отделни обстоятелства, но не биха се отразили генерално върху цялостния смисъл и съдържанието на отговорите, дадени от кандидата за международна закрила. Няма как да бъде прието, че той не е искал да каже, че е напуснал страната си легално през 2020 г., бил е в Д., където е работил и е спечелил малко пари и впоследствие през И. и Турция е достигнал България. При второто интервю и пред съда, той описва коренно различни обстоятелства, а именно, че е напуснал Б. през 2018 г. нелегално и през И. и други страни е достигнал България.

В случай, че Алифуджаман М. А. в действителност се чувствал заплашен в страната си на произход, няма логика той да не изложи всички факти и обстоятелства още по време на първото интервю. Не съществуват данни и не се навеждат твърдения, включително и към настоящия момент, той да е бил арестуван, тормозен или да е бил обект на мъчения или на нечовешко или унижително отношение. Такива данни, биха сочили наличие на посттравматичен стрес и страх и биха обяснили до известна степен, нежеланието му да изложи при първоначалното интервю всички обстоятелства, имащи отношение към подадената молба за предоставяне на международна закрила.

Съдът не кредитира представените от жалбоподателя в хода на административното производство и описани по-горе частни документи по следните съображения.

Логично е да се приеме, че той ги е получил след като не е бил на територията на страната си по произход по електронен път, каквато е обичайната практика в такива случаи.

От друга страна съдържанието им, освен на т.нар. удостоверение (документ № 9), не дава основание да се приеме, че те касаят точно жалбоподателя, поради различния начин на изписване на името - Арифуззаман Масум, вместо Алифуджаман М. А.. Дори да се приеме, че това се дължи на неправилно приложена транслитерация и става въпрос за едно и също лице, съдържанието на документите, не може да доведе до извод, че в Б. жалбоподателят е бил преследван заради политическите си убеждения.

Това е така, защото при нито едно от интервютата той не сочи, да е участвал в политически демонстрации срещу управлението на партията Авами Лига и още по-малко да е влизал в стълкновения с полицейските сили. Същият

изобщо не твърди, че е бил политически активен или че е работил като помощник-редактор, което влиза в противоречие със съдържанието на удостоверение, издадено от адвокат Нурул И. Нурул, генерален секретар на Националната партия на Б.. По изявленията му, изложени и по време на съдебното заседание, само баща му е бил политически активен, поради което е бил убит от привърженици на партията Авами Лига.

От друга страна, дори да се приеме, че лицето, посочено в полицейските документи (по-конкретно обвинителния лист и заповедта за арест) и жалбоподателят съвпадат, от тяхното съдържание става ясно, че се касае за криминално деяние – нападение и опит за убийство на полицейски служител, за което извършителят, ще бъде наказателно отговорен във всяка държава.

Поради изложените съображения, представените документи, не могат доведат до извод, за това, че търсецът закрила е бил преследван в Б. поради политическите си убеждения.

По делото не се установиха нито данни, нито твърдения оспорващият да е бил преследван или заплашван заради своята раса, религия, народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

За пълнота следва да се отбележи и отразения в справките и неоспорен по делото факт, че от август 2024 г. управлявалата в продължение на петнадесет години в Б. Авами Лига е загубила властта и в страната управлява временно правителство, чиято цел е да проведе демократични реформи и да ревизира предишното управление. В тази връзка, дори съвсем хипотетично да се приеме, че Алифуджаман М. А. е напуснал страната си заради проблеми с управлявалата там партия, в настоящия момент за него няма каквато и да е опасност от преследване при евентуалното му завръщане там.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

Съдът не може да не се съгласи с аргумента, че Алифуджаман М. А. не е доказал твърденията си, че ако се завърне в Б., животът му ще бъде поставен в опасност, поради наличие на някое от основанията по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Не се събраха доказателства и не се наведоха твърдения, че той може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

По отношение на възможното предоставяне на субсидиарна закрила, на основание, чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съдът съобрази, представените от ответника справки за положението в страната на произход на търсецът закрила и извърши проверка в общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсецът закрила. На интернет-страницата, за търсене на информация за държавите по произход, поддържана от Европейската агенция за убежището, www.ecoi.net, както и в други релевантни и надеждни източници не се откриха данни за провеждане на военни действия в Б., имащи характера на международен или вътрешен въоръжен конфликт, който да достига прага на безогледно насилие, което да представлява заплаха за живота на цивилното население по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95. В настоящия момент демонстрациите и насилието, възникнали през лятото на

2024 г. са затихнали. Временното правителство управлява страната и както беше посочено по-горе, предприема мерки за развитие на демократичните процеси и за продължаване на политиката на ускорено икономическо развитие.

Установените и неоспорени факти, дават основание да се приеме, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

Настоящият съдебен състав намира, че е задължен да обсъди някои аспекти от мотивите дадени, в решението на СЕС от 12.09.2024 г. по дело № С-352/2023 г., заради което производството по настоящето дело е било спряно и които имат връзка с разглеждания спор и с invoкираните от страните доводи.

Без съмнение Алифуджаман М. А. пребивава на територията на Република България вече четири години, като през по-голяма част от този период, престоят му е бил без правно основание.

До настоящият момент той не е изведен от страната, въпреки че е бил задържан за максимално допустимия според Директива 2008/115 срок, в Специален дом за временно настаняване на чужденци, вероятно с цел изпълнение на наложена му принудителна административна мярка за извеждането му от страната.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, вкл. транспонирането на Директива 2008/115/ЕО, се уреждат от ЗЧРБ.

Обективен факт е, че Република България е допуснала пребиваване без уреден статут на Алифуджаман М. А., считано от 2020 г. до 13.11.2024 г. (датата на последното съдебно заседание), т.е. *в продължение на 4 години*. Лицето е притежавало документ за самоличност – регистрационна карта на чужденец, след като последно подадената от него молба е била разгледана по общия ред.

Няма спор, че чуждият гражданин е влязъл на територията на страната, нелегално и пребивава незаконно в България, извън периода на разглеждане по същество, а не по допустимост, на подадени от него молби за закрила.

Съдът приема, че националната правна уредба на ЗЧРБ не предоставя легална възможност за уреждане на пребиваването на чужд гражданин в положение като това на жалбоподателя в България, доколкото не съдържа разпоредба съобразно чл. 6, параграф 4 от Директива 2008/115, поради което е несподелимо мнението на ответника, че единственият начин за уреждане на неговия статут е по реда на ЗЧРБ, вкл. на правото му на пребиваване.

Този извод намира опора в няколко решение на СЕС, по сходни казуси.

В свое Решение от 5 юни 2014 г. по дело С-146/14 PPU, Б. М. А. М., ECLI:EU:C:2014:1320, СЕС застъпва тезата, че видно от целта на Директива 2008/115, напомнена в точка 38 от настоящото решение, *тази директива не е предназначена да уреди условията за пребиваване на територията на дадена държава членка на граждани на трети страни в незаконен престой, решението за чието връщане не може или не е могло да бъде изпълнено. Т.е. държавата членка не може да бъде задължена да издаде самостоятелно разрешение за пребиваване или друго разрешение, което дава право на престой, на гражданин на трета страна, който няма документи*

за самоличност и не е получил такива от своята страна по произход, след като националният съд го освободи по съображението, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по смисъла на член 15, параграф 4 от Директивата. Все пак в подобни случаи тази държава членка трябва да издаде на въпросния гражданин *писмено потвърждение за положението му*.

Съгласно чл. 51, параграф 2 от Хартата, нейните разпоредби не разширяват приложното поле на правото на Съюза. Следователно не може да се приеме, че по силата на член 7 от Хартата държава членка може да бъде задължена да предостави право на пребиваване на гражданин на трета държава, който попада в приложното поле на тази директива

От всички изложени по-горе съображения СЕС е намерил, че Директива 2008/115, във връзка с член 7, както и членове 1 и 4 от Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че: *не налага на държавата членка, на чиято територия пребивава незаконно гражданин на трета държава, да му предостави разрешение за пребиваване, когато по отношение на него не може да бъде издадено нито решение за връщане, нито мярка за извеждане.*

В конкретния случай, по отношение на чуждия гражданин очевидно е било издадено решение за връщане, но същото реално не е изпълнено, поради което фактическото му положение е идентично – Директива 2008/115/ЕО не урежда основание за предоставяне на право на пребиваване на чужд гражданин в положение като това на жалбоподателя в България, нито последиците от незаконното му пребиваване.

Според Решение на Голям състав от 7 март 2017 по дело C-638/16 PPU X и X срещу *État belge*, ECLI:EU:C:2017:173, до този момент законодателят на Съюза не е приел какъвто и да било акт на основание член 79, параграф 2, буква а) ДФЕС за условията за издаване от държавите членки на визи или разрешения за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни *по причини от хуманитарен характер, поради което разглежданите в главното производство заявления се уреждат само от националното право*. В Решение на Съда (пети състав) от 20 октомври 2022 г. по дело C-825/21 UP срещу *Centre public d'action sociale de Liège*, ECLI:EU:C:2022:810: се посочва, че е уместно е да се отбележи, че съгласно член 6, параграф 4, първо изречение от Директива 2008/115 държавите членки могат „във всеки един момент“ да предоставят на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, „*самостоятелно разрешение*“ за пребиваване или „друго разрешение, което дава право на престой“, поради „хуманни, хуманитарни или други причини“. Така от самия текст на тази разпоредба, и по-специално от позоваването на „други“ причини, се вижда, че тя позволява на държавите членки на всеки един етап да предоставят на такива граждани право на пребиваване *не само по изрично изброените причини, а именно хуманни или хуманитарни причини, но и по всякаква причина от различен вид, която считат за уместна*.

Към настоящия момент в България липсва национална правна уредба на писмено потвърждение и на съда не е известна практика на компетентен административен орган по контрол на миграционните процеси за издаване на потвърждение, съгласно Решение на СЕС от 5 юни 2014 г. по дело C-146/14, във връзка със съображение 12 от Директива 2008/115.

Изложеното налага извода, че в ЗЧРБ не съществува основание, за уреждане на статута на жалбоподателя.

От друга страна, настоящият съдебен състав намира, че следва да прецени събраните в хода на настоящето производство доказателства с мотивите, изложени в цитираните по-горе решения на СЕС и по-конкретно, с тези по дело № 352/23 г.

В решението са засегнати възможностите за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Изложените мотиви, според съда имат касателство в разглеждания спор.

В т. 67 от Решение на СЕС по дело C-352/23 се посочва, че „нито една разпоредба от Директива 2008/115 не може да се тълкува в смисъл, че задължава държава членка да *издаде разрешение за пребиваване на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на територията на тази държава членка*. Що се отнася по-специално до член 6, параграф 4 от Директива 2008/115, тази разпоредба само позволява на държавите членки да предоставят поради хуманни или хуманитарни причини право на пребиваване въз основа на националното си право, а не въз основа на правото на Съюза, на гражданите на трети страни, които пребивават незаконно на тяхна територия (вж. в този смисъл решение от 22 ноември 2022 г., *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Извеждане — Медицински канабис)*, C-69/21, EU:C:2022:913, т. 85 и 86)“. По-голямата или по-малката продължителност на пребиваването на този гражданин на територията на съответната държава членка е без значение в това отношение (т.68 от решение по дело C-352/23).

Националният нормативен акт (ЗЧРБ) обаче не урежда възможност за предоставяне на право на пребиваване по хуманитарни съображения, каквато възможност е предоставена в разпоредбата на чл. 6, параграф 4 от Директива 2008/115.

От тук се налага извода, че националното законодателство в ЗЧРБ не предвижда възможност за уреждане на статута на пребиваване по „хуманитарни съображения“ на незаконно намиращ се в страната ни чужд гражданин, нито съюзният акт в Директивата за връщане съдържа императивна разпоредба, която задължава държава членка да предостави право на пребиваване *по причини от хуманен или хуманитарен характер*.

По отношение на възможността за прилагането на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, съдът преценявайки, приетите по делото като доказателства медицински документи – етапна епикриза, намира, че тя не дават основание да се приеме, че Алифуджаман М. А. страда от особено тежко физическо или психическо заболяване, за лечението, на което в страната му на произход не могат да бъдат осигурени условия. След януари 2023 г. (когато е издадена епикризата) няма данни, оспорващият да е бил лекуван или да е търсил медицинска помощ. В самия медицински документ е посочено, че той разбира свойството и значението на постъпките си и може да се грижи за своите работи. По време на съдебното заседание той заяви, че работи като хигиенист и изпраща пари на семейството си.

Здравословното състояние на жалбоподателя, не дава възможност да се установят обстоятелствата по т. 74 от Решение на СЕС от 16 февруари 2017 година по дело C-578/16, а именно той не е лице, което страда от особено

тежко психическо или физическо заболяване, така че, прехвърлянето му в държавата на произход да поражда реална и потвърдена опасност от значително и необратимо влошаване на здравословното му състояние, респ. подобно състояние би било в нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ или чл. 4 от ХОПЕС като основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 15, ал.1, б. „б“ от Директива 2011/95, респ. чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

Не е маловажно и отразеното в приетите справки обстоятелство, че нивото на здравеопазване в Б. в момента е на сравнително добро ниво и съществуват условия за лечение на неврологични заболявания, включително и на епилепсия.

Т.е. в случая не се установяват каквито и да фактически основания, даващи възможност да се приеме, че на Алифуджаман М. А. следва да се предостави хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, поради хуманни или хуманитарни причини, очертани детайлно в решение от 18 декември 2014 г., М'Водj, С-542/13 на СЕС.

По изложените съображения съдът намира, оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при съответствие са материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК,
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Алифуджаман М. А., гражданин на Б., чрез адвокат Т. И. срещу Решение № 4615/06.03.2023 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на молбата чужденеца за предоставяне на международна закрила е отхвърлена.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.